

GÜNAY ÇETAO KIZILIRMAK • Mualla

GÜNAY ÇETAO KIZILIRMAK 1981’de doğdu. Adigey Devlet Üniversitesi’nin Rus Dili ve Edebiyatı Bölümü’nü bitirdi. Rusçadan birçok şiir, öykü ve roman çevirdi. İlk öykü kitabı *Köstebek Yolları* 2022, ilk romanı *Mualla* 2026 yılında İletişim Yayınları tarafından yayımlandı.

İletişim Yayınları 3662 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 663
ISBN-13: 978-975-05-3949-7

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
1. Baskı 2026, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Edvard Munch, “Sahilde Dans”, 1900

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44870
Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41
Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6
Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GÜNEY ÇETAO KIZILIRMAK

Mualla

Erken gidenlere...

13 Eylül

Dün gece rüyamda Mualla Ablamı gördüm. Bir kiraz ağacına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, benden yana bakıyor ama beni görmüyordu. Uzun kollu, dizlerinin altında biten ve giydiği her şey gibi bu perişan peri kızına çok yakışan krem rengi elbisesi vardı üzerinde. Onu son gördüğümde de bu elbiseyi giymişti... O gün daha zayıf, pis ve ölmek üzere olduğundan içinde kaybolmuş gibiydi. Rüyamda ise temizlenmiş, bakım görmüş, kilo almıştı. Ölmek Mualla'ya yaramıştı. Sağlığında moda olmadığını bildiğim kahverengi koca postallarına ise biraz şaşırdım ama incecik bacaklarını daha da narin göstermişlerdi ve belli ki yaşayan kadınlar dünyasında olduğu gibi ölmüş periler dünyasında da istenen bir şeydi bu.

Sonra, anneannemin asfalt yolun katbekat yükselmesiyle çukurda kalan gecekondusunun bahçesindeki yaşlı kiraz ağacı –oydu bu– ani bir esintiyle sallanıp, kalan yapraklarının bir bölümünü daha döküverdi. Bu beklenmedik sallanış-

la irkilen saksagan havalandi – o zaman Mualla da canlandi, gözbebeklerini örten buz tabakası çatırdadı, çözüldü, ablam gülümsedi, bana doğru bir adım atacakken duraksadı. İntihar ettiği ve üç yıl boyunca bir kere bile rüyama girmediği için mahcup olmalıydı. Neyse ki yalnız değildik, bahçede başkaları da vardı. Başkaları, büyükler, uzun bir sofranın başına geçmeye hazırlanıyorlardı. Mualla ve ben de onlara katıldık. Daha küçüktük – şimdi olduğumuzdan ve öldüğümüzden.

Çoğunu senelerdir hiç düşünmediğim, kimisini unuttuğum, kimisi de aslında buraya, annemin memleketine ait olmayan, ömrün başka başka kesitlerinden gelip aralara karışmış birçok tanıdık ve akraba, yüzlerinde sohbet bahsine yükledikleri farklı farklı anlamlarla masanın etrafındaydılar. Onları rüyamda bir araya getiren, ortak geçmişlerinin hatırası olmalıydı: bir inancın ve kavganın çocukluk dönemi, bir kuşağın hikâyesi... (Şimdi her biri altmışlı-yetmişli yaşlarında, seksen ve doksanlarındaki anne-babalarına bakan, yaşamın fırtınalı seyrinden yırtık yelkenlerle dönmüş bu insanları birlik kılan, içlerini bugün bile ısıtan hikâyeyi küçükken ağzımız bir karış açık dinler, kendi hikâyesiz kuşağımız adına hayıflanırdık. Büyüdükçe, köksüz, ufuksuz ve sıradan yaşamaya alıştık, bizsiz hikâyeler dinlemektense usandık.)

Rüyamdaki masa zeytinyağlılar ve salatadan yana zengin bir akşam yemeği sofrasıydı: yayvan tabaklardaki son lokmalardan herkes diğerlerinin hayrına feragat etmiş, bir-iki sahipsiz kavun dilimi cam tabağın kıyılarına vurmuş, çaylar gelip gitmeye başlamıştı. Olaylar bir yaz sonu akşamında geçiyordu ve annem o uzun masanın diğer ucunda kraliçeler gibi oturmaktaydı. Orada, o kuzeyde akşamlar yazın bile soğuk olduğundan omuzlarında anne-annemin abaya benzer kalın, uzun hırkalarından biri var-

dı. Tanıdığımız sıradan kadın değil, geçmişindeki insanlarca özlenmiş özel biriydi o şimdi. Bundan böyle –her zamankinin aksine– önemsiz olan annem değildi, bizdik. Ben ve Mualla Ablam bu gereksizliğimizden ve masanın diğer ucundaki annemizi ancak ince bir siluet şeklinde görebilmekten yılmıştık ve bakmıyorduk artık ondan yana. Mualla’nın ortadan ayrılmış bal rengi uzun saçları hafif yağlıydı. Kim bilir en son ne zaman yıkanmıştı? (Ablam hep biraz bakımsız değil miydi zaten? Zihni daima bedeniyle uğraşamayacak kadar meşguldü. Hatta elinde olsa kediler gibi yalanarak temizlenmeyi yeğlerdi.) Arada bir attığı muzır bakışlarla beni bazı yaramazlıklara kışkırtıyordu. Oysaki ben usluluğuyla meşhur bir çocuktum ve bu algıyı Mualla’nın yerinde duramayışı yüzünden yıkmaya gönlüm razı değildi. Yine de peşinden gittim. İkimiz masadan fark edilmeden ayrıldık. Mualla’nın elinde uygun bir yer bulup da bırakmadığı bir şey, çizgi filmlerde bir sopanın ucuna bağlanarak taşınan o komik bohçalardan vardı. Bir an gelip yine de yükünü tekinsiz bir yere, bir duvar dibine bırakmakta karar kıldı. Ve akşamüzeri ikimiz çarşıya inen bir minibüse bindik.

Çok geçmeden minibüste Türkiye’ye has bir kargaşalık baş gösterdi. “Olacağı buydu işte,” diye düşündüm. Türkiye yüzünden Mualla arka plana çekilecek, belki küsüp dolmuştan ve rüyamdan inecek. Yine onsuz kalacağım. O yürüyerek çarşıya giderken ben kim bilir hangi alakasız, kuş uçmaz kervan geçmez yerlere gideceğim... Üstelik şimdi Mualla’yı yalnız bırakmak olacak iş değildi çünkü beklemiş kaymak rengi, simli teninden mavi bir ışık sızıyordu ve bunu kim görse ona kötülük etmek isterdi, zira memlekette kimsenin ruh hali uluorta mavi ışıkları hoş görmeye de görmezden gelmeye de müsait değildi. Neyse ki minibüsteki hırgür sürer, birileri itişir, bir tokat patlar, bir çocuk avaz